

[Duetoft]

og som giver sig udtryk her. Vi ender som en flok robotter i et centralistisk samfund, hvis den socialdemokratiske tankegang slår igenem.

Denne afvisning af grundholdningen gør dog ikke, at jeg afviser tanken om oplysning og om forskning, slet ikke, for det vil vi gerne støtte, men selve grundholdningen til det samfund, som socialdemokratiet søger at skabe her, er vi modstandere af, for den kan vi ikke lide.

Maisted (FP):

Ligesom den forrige taler har også fremskridtspartiet den opfattelse, at en overvejende del af den danske befolkning er i stand til både at læse og at se og høre, og jeg tror også, de er i stand til at smage på maden. Vi går altså også imod en formynderstat, og efter vor opfattelse er forslaget overflødigt.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Dette forslag har jo været behandlet i december, men så kom der et valg, og det forhindrede en udvalgsbehandling, medmindre forslaget blev genfremsat.

Vi er, som jeg sagde dengang, enige i hensigten: at etablere en egentlig ernæringspolitik og tage de fornødne lovinitiativer og pålægge administrative ændringer for at få den gennemført. Der er for det første helt klart store problemer med kvaliteten af fødevarerne, og det går helt tilbage til produktionsledet, hvor kvaliteten gennem årene er blevet forringet; det gælder bl.a. landbrugsprodukterne. Det skyldes en meget omfattende brug af tilsætnings- og aromastoffer, og det skyldes, at mange fødevarer indeholder utrolig meget fedt og sukker. Det sidste skal jeg komme tilbage til senere.

Det andet punkt, jeg vil fremhæve, er det problem, der opstår i familien, hvor der er to udearbejdende voksne og måske børn, der skal hentes i institution. Der forekommer det næsten umuligt at gøre andet end at købe hurtigt ind, og det vil sige tage en runde i supermarkedet og rive ned fra hylderne – dog uden at det går alt for kaotisk til – og det betyder selvfølgelig, at man mange gange ender med at tage færdigprodukterne. Det er ikke, fordi det er billigt at gøre det, men fordi det er lettere, og fordi det er en metode, man kan overskue.

Det tredje problem er vores kostvaner, men dem kan man ikke ændre fra dag til dag; det tager formentlig meget lang tid. Det er netop nogle af disse ting, socialdemokratiet forsøger at gøre noget ved med dette beslutningsforslag.

Jeg synes, de vigtigste punkter i beslutningsforslaget er punkt 3 og punkt 4 og til dels punkt 5 om oplysningsvirksomhed. Det kan naturligvis være udmærket med både forbedret og koordineret forskning. Jeg mener faktisk, der allerede foregår en koordineret forskning, men jeg kan da godt se, at der er nogle områder, hvor man kunne trænge til en forbedret forskning, f.eks. kunne man måske trænge til lidt mere forskning med hensyn til, hvordan man egentlig ændrer kostvanerne. anbefalede kostsammensætninger er udmærkede, men for at det skal kunne fungere, skal det nå ud til flere end de mennesker, der i forvejen er meget bevidste om ernæringsammensætninger, hvad det betyder, hvis man spiser for meget fedt, og hvis man ikke får tilstrækkeligt af andre grundstoffer i sin kost.

Derfor synes jeg egentlig, at hovedproblemerne ligger i henholdsvis punkt 3 om kvalitetskrav til levnedsmidler, herunder farve- og aromastoffer, og i punkt 4, det, der hedder institutionskosten. Dette vælger jeg at se lidt bredere end som kun institutionskost; jeg ser det mere som et spørgsmål om, hvilke signaler det offentlige i det hele taget giver videre på det ernæringspolitiske område.

Punkt 3 vil jeg ikke sige noget om her, for det kommer vi til at diskutere under behandlingen af det næste punkt på dagsordenen.

Hvad angår institutionskosten, vil jeg sige, at jeg synes, det er for snævert bare at tale om institutionskosten. Det er rigtigt, at institutionskosten skal være god. Det er den også nogle steder, men andre steder er den dårlig. Nogle steder bliver den dårlig, fordi den varmes op under tilberedningen, hvorefter der går alt for lang tid, inden den indtages, så den taber næringsværdi osv.

Et andet problem, som jeg synes det ville være relevant at tage med her, er hele spørgsmålet om, hvilken placering ernæringspolitikken har i vores uddannelsessystem. Jeg mener, ernæringspolitik burde indgå som et undervisningsfag eller et undervisningselement i folkeskolen og meget gerne som noget, man diskuterede også i daginstitutioner-